

[Niels Helveg Petersen]

meget fornuftig redegørelse for de faktiske forhold.

Til hr. Alfred Hansen vil jeg sige, at vi kan ikke stemme for det dagsordensforslag, der er fremsat. Der er forhandlinger i gang. Vort syn på, hvad der skal komme ud af disse forhandlinger, vil være klart, både fra hvad vi har sagt fra denne talerstol, og hvad det radikale landsmøde har vedtaget her for ganske nylig. Forhandlingerne er i gang, og det er ikke tiden til vedtagelse af dagsordener om spørgsmålet; i øvrigt bør så vigtige anliggender selvsagt ikke afgøres ved forholdsvis tilfældige dagsordensbeslutninger her i folketinget.

Jeg truede i første omgang med at sige noget om forsvarspolitikken, og den trussel vil jeg holde mig til. Vi vil gerne bekræfte fra det radikale venstre, at vi er rede til forhandling på grundlag af det udspil, der er kommet fra regeringen. Vi afviser udgiftsforhøjelser, vi tror ikke på, at vor sikkerhed øges, selv om der ydes 3 pct. eller 4 pct. eller 5 pct. mere til forsvarsudgifterne. Vi finder det i virkeligheden temmelig absurd at tale om, at vor sikkerhed skulle blive forøget og en anden, fordi der skete en sådan forøgelse af vore forsvarsudgifter. I en verden med totale militærudgifter på i år 600 mia dollars er det absurd at påstå, at et øget dansk bidrag på 250-300 mill. kr. skulle betyde noget som helst for sikkerheden i verden, endsiige sikkerheden i vor del af verden.

Vi afviser også ændringer i den depotpolitik, som har været ført, og vi afviser ændringer, når det vedrører stationering af fremmede tropper i fredstid på dansk område.

Det står os fuldt ud klart, at en nulløsning ikke er nogen afgørende nyorientering i vores forsvarspolitik. Det er det ikke. Men en nulløsning og en afvisning af forøgelser er i det mindste et signal til omverdenen om, at her er der igen atter et mindre land, der nægter at følge stormagtskravene om øgede militære udgifter. Et sådant signal er vigtigt at sende op, og kan man ikke nå andet, er det også et resultat.

Jeg har kun en enkelt bemærkning til hr. Ellemann-Jensen, som var lidt høfligere i anden omgang. Det er den bemærkning, at jeg synes, det er forkert at fremstille sagen på den måde, at da venstre og konservative forlod forhandlingerne, så var der i virkeligheden allerede sluttet et forlig til anden side.

Der sad nogle nye klar på udskiftningsbænken, som det vist blev sagt, og jeg går ud fra, at der her er tænkt på CD og kristeligt folkeparti. Dette er historisk usandt og urigtigt. Der var ikke truffet nogen som helst aftaler om noget som helst på det tidspunkt, da venstre og konservative forlod disse forhandlinger.

Jeg synes ikke, at der nu, efter at begivenhederne er kommet passende på afstand, skal fæstne sig myter om, hvad der foregik ved den lejlighed. Jeg siger det, fordi det er første gang, jeg hører det. Vi hørte ikke noget om det, da vi havde diskussionen i maj måned om dette, og jeg synes ikke, at en sådan antagelse skal have lov at fæstne sig.

(Kort bemærkning).

Ellemann-Jensen (V):

Nej, der var nok ikke indgået aftaler, det har jeg heller aldrig påstået, men der var afgivet nogle politiske meldinger, som lydhøre øren i regeringen havde opfanget.

Waldorff (VS):

Jeg stillede to spørgsmål til statsministeren. Jeg tror ikke, det var, fordi han glemte det, at han ikke svarede på dem. Det var to spørgsmål vedrørende forhandlingerne med DUC om koncessionen om Nordsøressourcerne.

Det ene spørgsmål handlede om, hvad den præcise holdning var hos regeringen, hvad statsministeren mente med at udtale i åbningstalen, at regeringens mål er at opnå et koncessionssystem, som kan sammenlignes med det, man har i de andre Nordsølande - Norge og England selvfølgelig, det er jo det, det handler om. Det, jeg spurgte om, var, om det skal forstås sådan, at det, man tilstræber med forhandlingerne, er at få et sådant koncessionssystem gældende generelt for Nordsøen, eller om det, statsministeren mener, er, at det lovforslag, man nu har i tankerne, kun drejer sig om de områder af Nordsøen, som A. P. Møller under alle omstændigheder skal afgive til staten pr. 1981. Jeg mener, at det spørgsmål er helt centralt, fordi enhver ved, at de områder, som bliver afgivet i 1981, ikke bliver de bedste områder.

Derfor kommer, at hvis det kun er de områder, som i forvejen er aftalt, og i den takt, de skal afgives, så vil det selvfølgelig tage